

SENT UTE *til* NADVERDEN

Av David Dickson

Kirkens tidsskrifter
(Basert på en sann historie)

“Alltid minnes ham og holde hans bud” (Moroni 4:3).

“Vent, du har ikke spist opp frokosten din,” sa mamma. Mamma skjøv de små skålene med grønnsaker nærmere Juhyuk.

Juhyuk så på frokosten sin. Han var sent ute! Vanligvis hjalp storebroren ham å gjøre seg klar til kirken. Men broren hans var bortreist, så Juhyuk måtte klare seg selv i dag.

“Greit, mamma,” sa Juhyuk. Han skyndte seg å spise ferdig. Så ga han mor en klem og gikk mot døren.

Mamma stoppet ham. “Har du telefonen din?”

Juhyuk holdt den opp. “Ja. Jeg kan sende SMS til Primær-læreren hvis jeg får et problem.”

“Og genser under jakken? Det er kaldt.”

Juhyuk viste mamma genseren sin.

Hun nikket. Juhyuk skyndte seg ut i gaten. Alle byens lyder fikk ham til å smile. Det var morsomt å bo i en av de største byene i Sør-Korea!

Men Juhyuk skulle likevel ønske at broren hadde vært der sammen med ham. De dro alltid til kirken sammen.

“Jeg vet veien,” sa han til seg selv. Og ganske riktig varte det ikke lenge før han var på den første bussholdeplassen.

Men han var der alene. Det var rart. Han sjekket klokken. Bussen måtte akkurat ha gått! Nå måtte han vente på den neste.

Etter noen minutter begynte andre å strømme til. Endelig kom det en blå buss. Juhyuk gikk opp trappen, betalte sjåføren og satte seg.

Pling! Juhyuk sjekket telefonen etter SMS-varselet. Den var fra Primær-læreren.

“Er du på bussen? Husk at hvis du går deg vill, kan vi komme og finne deg!”

Han smilte og svarte på meldingen. “Ja. Jeg er på bussen nå.”

Men dette var bare den korte bussturen. Den andre bussturen tok over en time.

Juhyuk så på klokken og rynket pannen. Han ville ikke gå glipp av nadverden. Han likte den delen av hver nadverdsbønn som lød “alltid minnes ham”. Det betydde å alltid minnes Jesus. Og det ønsket Juhyuk å gjøre.

Da tanten og onkelen hadde invitert ham og broren til kirken for noen måneder siden, hadde han møtt misjonærene. Eldste Kim og eldste Moon underviste dem begge om Jesus. Jo mer Juhyuk lærte om Jesus, desto mer elsket han å tenke på ham.

Pling! “Har du byttet buss ennå?” sto det i SMS-en.

“Ikke ennå,” svarte han.

Bussen stanset i den trafikkerte gaten der Juhyuk måtte gå av for å bytte buss. Han spurte sjåføren om den andre bussen hadde kommet.

“Den gikk nettopp,” sa sjåføren. “Den neste kommer om 15 minutter.”

“Ja vel,” sa Juhyuk. “Takk!”

Da han satte seg på den andre bussen, visste Juhyuk at han ville komme for sent til å ta nadverden.

Den kalde vinden sved i kinnene da han hoppet av etter den lange turen og skyndte seg inn i møtehuset. Tantens og onkelens hadde holdt av en plass. Selv om han var glad for å være der, var Juhyuk likevel litt lei seg. Han hadde prøvd så hardt å komme i tide!

Etter møtet kom to av dem han likte aller best, bort til ham – misjonærene!

“Hei, Juhyuk,” sa eldste Moon. “Læreren din sa at du kanskje ville komme for sent. Så vi snakket med biskopen og fikk tillatelse til å velsigne og dele ut nadverden til deg før Primær. Høres det greit ut?”

“Mener du det? Takk!” Han kunne ikke tro at de ville gjøre det bare for *ham!*

Han og onkelen fulgte misjonærene inn i et ledig rom. Juhyuk holdt en stille bønn før de begynte. *Takk, himmelske Fader, for misjonærene. Og takk for at jeg kan ta nadverden i dag.*

Juhyuk ønsket å minnes Jesus hver dag. ●

